

СВЕМИР МАТЕРИЦА

Мирјана Стефановић

из збирке у рукопису *Помрачење*

СВЕМИР МАТЕРИЦА

Галаксија и гроздови галаксије
звезде што се полако хладе —
Сунце ће Земљу прогутати
док свемир наставља да се шири
све ређи хладнији и тавнији
до будућности бесконачне
у којој ишчезава

или ће можда од сада
за више билиона година
почети опет да се скупља
све брже и брже
да сконча у гравитационом колапсу —
бесконачној густини и температури
kad све структуре што створио их је
буду разорене у општем стезању

БАЛАДА О ОГЊИШТУ

Грешници су се исповедали на огњишту
и зајам давао узимао и враћао
стари људи умирали на њему
труднице као нечисте не смеху га дотади
дева се први пут на огњишту купала
невеста трипут огњиште обилазила
љубила га пре но младожењу
бравашите предака беше нам огњиште
ватру смо гасили тек кад смрт униђе
још нам се по глави дими огњиште
с огњишта пламса у гласу и руци
десници несретници убици осветници
на друге па на се подигнутој
док лева пипа топли радијатор

ОЈ МОРАВО

Солченце нама не прихаја
ни Елена писмо не пишува

Биљана оде са извори
а Фата иза врата

нису јарболи ножице
нит мала крај ферала

нити се види с понистре
аза сеп аза сеп

није упутно с ибриком
полазит у башту на Бембашу
ни паши у Стамбол на Босфору
цугти бу побегел

не развији бандијеру росу
и не до бог Бранково коло

а чобаница на Овчару и Каблару
мудрија је кад завеже и ћути

можеш само ој Ђевојко Милијана
засад

и ој Мораво ој Мораво
заувек

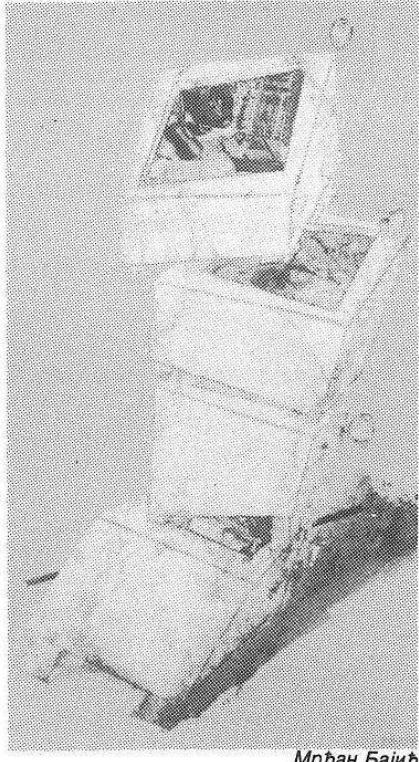
ИНТЕРВЕНЦИЈА У ЧЕМЕР И ЈАД

Засади расцвалу наранџу испред постелье
пред прозоре простри море по ком сунце пребира
обори зидове стана као странице кутије
отвори нам сасвим ка светлости наузнак
пусти небо нек плави нам се над лицима
нек га набира и исправља маестрал
и на тај наш одједном сплав
изненада на лебима мора које се сунча
и протеже као сита и одморна животиња
зови богове да нам уз вино певају
крила спретно подавијених пода се

ЈАГЊЕ

Слава девојчица
замотана у постельину
као у утробу
лебди у течном сну

пуни се енергијом
— као да пригушено
зује акумулатори
сва је од меда и лешника
смеђоока и златокоса

Мрђан Бајић

МЕЧКЕ ИЗБЕГЛИЦЕ

Причали смо како се Босанац
рађа из сусрета љубавног
букве и сурог босанског међеда
и смејали се док је време
било за шалу и за смејање:
зато су тако велики и плећати,
тек што из зеленог крила изиђоше...

А сада мечке — биљојдери безазлени
згађене људским лешинама и крвљу
и устрашене силним војском и грувањем
смрадом од распадања Босне поносне
беже у мирне шуме европске
прелазе границе криомице,
гајају здушно за босанском децом
инжењерима студентима и радницима
да, уљези, у мраку пред осветљеним про-
зорима
гражданског обиља и застакљеног споко-
ја
загрђени безгласно за домајом јејају.

И ЛАЛЕ И НАРЦИСИ

Кад су бацачи грунули
гласови вечности зумбули
бездушно плави узвали
уз главе у смрти уснулих

ЖЕНА ПЛАЧЕ ПОСЛЕ РАТА

Раскидали сте моју земљу
на подивљале сакате поњавице
вуку се ко пси уличари
гладни тражећи господара
а реп им међу ногама

дете сте ми моје изагнали
у равнодушни бели свет
пусти

веру у мој народ одузели
рођеног ме рода застидели
горко

слобода да путујем
складан живот
паре
спокој
достојанство
понос

ко да их до јуче није било
никад

само беда лаж грабеж и лешеви
рам су за моју слику

ВРЕМЕ ЈАКЕ ПАМЕТИ

Миленко Фржковић

ВРЕМЕ ЈАКЕ ПАМЕТИ

Кад је неко паметан?
Кад научи много
а изгледа
као да не зна ништа
па каже
Колико у животу има
лепих ствари
кад их заволиш
немаш времена
да будеш лоше.

ПЕСМА О БОЈИ

Љубичаста
то је боја коју волим
Добру си боју изабрао
Какже извесна жена
а ја додајем
То је боја моћи
Није тачно
Наједанпут се огласи
неки седи старац
што мирује у столици
и нежно подижем глас
Знам
постоји мишљење у народу —
да је то боја самоубица
али
зар би кинески цареви
у својој филозофији
у својим значима
користили боју која упућује
на тако нешто
и зар би она била
составни део одеће
одређене групе или
појединих
побожних свештеника
који из сфере свог кретања
искиључују самоубиство
као један од
најгушћих мракова

О ДЕТЕТУ

Дете је
рођено
има љубичасту
јару
у облику
четири листа
Љубичаста је
боја моћи
интелигенције
снаге
Рекох
Пустимо разлику
да иде

ТИХИ ДАН У ГРАДУ

Прихватила си мој поклон
цео ћурђевак
у доњем делу умотан
у крупну новчаницу
и одлазим
а ти у граду
сустикеш ме лако
и повлачим те у страну
да нико осим тебе не чује
моју жељу

О ТАЛИСМАНУ

Чујем о талисману
који зрачи
па кажем
ма какви талисмани
најбоље зрачи лубеница
kad је поједеш
И још рекох
Бог чува
боље од талисмана
И замисли
кренеш негде
с талисманом
па га изгубиш
и шта затим
избезумиш се као у
палеополиту

БЕЖИ ЈЕР ИДЕМ СА КРПОМ У РУЦИ

Не мрзим никог и ништа
па ни тебе
муво
која боравиш на изметима и лешинама
али истераћу те из мог стана
одмах
или ћу те докрајчити
и бежи јер идем са крпом у руци
не могу да те храним мрвицама
као известан песник новосадски
или као један давно ишчезли
градитељ песама из иностранства
јер толико добар нисам

РАЗГОВОР У ГРАДУ

Найлази ситан човек и кажеш
Види
иде роб
Зашто роб
Питам ја
Слуша Ролингстоунс
Кажеш и питање с моје стране
гласи
значи ли то
да слободан човек слуша Битлс

ПИТАЊЕ И ОДГОВОР У НОЋИ

Је ли то неки пропагандни материјал
Упита милиционер
не знајући шта држим у руци
умотано у папир.
То је слика
Рекох
Два грозда грожђа
три дуње и две јабуке
чиста пропаганда

ОЧАРАН

Једнако очаран лепотом жене
и тренутком самоће
у којем као цвет развија се
песма
која не вене

ТАКО И ЖИВОТ

Као и јело
којем се приклучи со
тако и живот
зачињен болом којег рађа љубав
има већи значај
јер без бола како да се пробуди
знање у нама
а без знања како да се прошири свест
И заиста
лепо је живети са умећем
разликовања људских створења
по сјајности
видети разлику између људи
која почива на степену разбуђености
или на нивоу освешћености
а љубав разумети као гориво које
води до нивоа свести

БУДУЋНОСТ МЕ НЕ ЗАНИМА У ТОМ СМИСЛУ

Ако људима није дато
да знају шта их чека у будућности
значи ли то
да им такво знање ни не треба
Питам се и говорим даље
иако размишљам и планирам
и себи постављам циљеве
желећи
извеснији и срећнији сутрашњицу
чему би служило сазнање о њеном
коначном изгледу
Дакле живим онако како живим
и не бринем
хочу ли кроз три дана јести
питу са бундевом
или питу с јабукама
И неизвесност је укусна храна
коју волим
али спреман
да дочекам разнолика изненађења
И још ово да кажем
ко бистро корача
нема чега да се плаши
и радије се оптерећује трчањем
и лимунадом
него пророчанствима

А ТАКВУ РАСКОШ КАД НОСИТИ

Ручни рад из Индије
купио сам ти сукњу
и две различите блузе
Твоја краљевски витка линија
и та светлуџава
рељефна црнина
дају представу очаравајућу као
врло лепа звездана ноћ
у летњој топлини која опушта
А такву раскош кад носити
можда једанпут или двапут
у години
кад је најсвесчаније
као на пример
додела оскара
у Сједињеним Америчким Државама
или брање шљива по Шумадији

Зоран М. Мандић

ЛИРСКО ЛУДИЛО

Поудели лирици
дивљачки насрђу на
колоквијални језик
Са букетима давно осушеног
цвећа
они се под измишљеним дугама
моле
исто тако измишљеним мирисима
Они не препознају мирис
акаџије
Они једноставно осакаћују своје
речнике
а зличине поезије приписују
Постмодерној
коју називају час алергијом
час инфекцијом
које су угледали на дну својих
снова
А при том ни речи
о ђубриштима сасушеног цвећа

ЗАЧАРАНИ КРУГ

Готово да нема
слободе
која није доспела у
зачарани круг
у његов толико пута
президивани и
дограђивани лавиринт
у ону врсту привида с
којим призори губе
сигурност у своје ликове
Из
зачараног круга
не може се
ни напред ни натраг
прошлост и будућност у њему
изједначене су са неслободом
садашњости
О траговима слободе ни помена
ни говора
Кроз зачарани круг једино душа
измили
али душа се не поверила
Она је своју невидљивост
поверила сасвим другим
појмовима

УРНА СА ПРАХОМ
ДВАДЕСЕТОГ ВЕКА

Иса друге стране може се
видети двадесети век
обрастао неправилним расти-
њем
цитата
Гомиле наводника
заузимају једни другима
место
За
неверовање је да апсолутна
тишина
покрива невероватну визуелну
збрку
Цитати на цитатима
Цитати у цитатима
И
све то у заједничком моделу
мишљења
У
навођењу
Под дебелим наслагама цитата
голи двадесети век пред својим
чулима
сагорева у апсолутној тишини
Урна са његовим прахом
није ничија замисао
Јер
свет једноставно не постоји

Радивој Станивук

РУЖА СЕЋАЊА

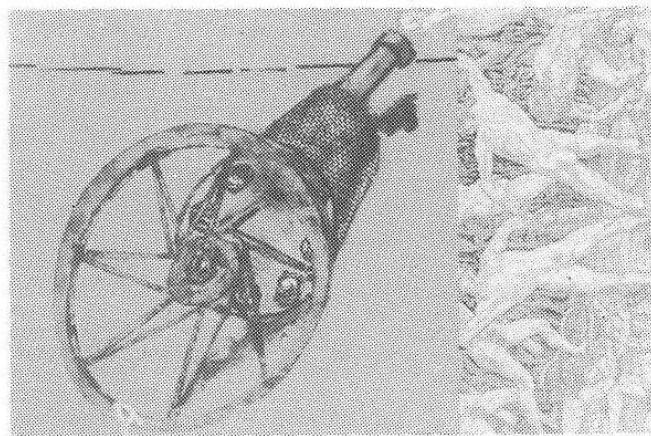
Угледај, угледај ружу,
то црно злато вечери,
с руменим сунцем у средишту
светlosti,
у спирали замаклог, раног мајског дана.
Доба прелаза,
каква то чежња почива у чемпресу,
какав то восак и смола из стабла цуре?
Румени цреп и приземне куће:
ко негда, у Форенци.
Да ли то Арно у мислима тече,
да ли дрвеће трепери у зраку,
са piazze Michelangelo,
засутоњени, загасити црепови кровова,
Форенца.
Да ли то Арно у мислима тече,
угледај, угледај ружу сећања,
ружу ове и једне негдање вечери,
над ренесансним светlostima,
над латицама, распршеним у зраку,
над сухим и дрвеним мирисима музеја и
цркви,
бремених рађањем непознатих ствари.
Угледај, угледај ружу сећања,
ружу светlosti, ружу лутања,
помешај и градове и стихове,
и шуме и слике,
звијуждуке осамљених пролазника кроз
неку јесен,
осамљено звоно вечери, на реци.
Залујај куполе, и торњеве и цркве,
врата пакла и врата раја,
шта је то важно ако измешаш крв
и воде река,
теци, тeci у свим правцима
као Арно, Адиће, По,
носи тај сретни осмех на лицу
младог Ботичелија,
ту бујну плодност љубави,
ратне године Црњанскога,
спајај неспориво у радости препознавања,
али памти поглед Ђотове Мадоне,
узаврели жагор с Ponte Vecchia,
дуге, усамљене штетње уздуж река,
као да си на свету сâm и да је град потпу-
но празан,
као да си на свету празан и да је град
сâm,
памти храмове од слоноваче и рђе,
голубове што надлеђују кровове,
памти: увек постоји и лет и пут,
гладне и сретне године потуцања,
живи колут крви у којем дрема змија
афирмације,

уставана на поноћном сунцу,
Угледај, угледај ружу,
то црно злато вечери,
нека ти снажни Давид просветли тело,
«нека ти дете—Исус просветли ум»,
моли се Мадони с књигом од Рафаела,
те оној најнедужнијој и безгрешној, Хуга
Ван Дер Госа,
моли се граду, моли се води,
и четворици Рубенсових филозофа,
Угледај, угледај ружу,
заврти мрачна сазвежђа у светlosti,
памти врео ваздух над руменом куполом
II Duoma,
нека се пробуде балсамовани из Архео-
лошког музеја
и с тобом пођу на дуг пут, и неизвестан,
нек скину све Исусе са крстова, да пам-
тиш

Beata Angelica,
да памтиш лице, одвећ слично твоме
с фреске у цркви Santa Maria Novella
и магични, страшни наптис — Domini
Cannes,
моли се Невидљивој Светlosti, када те
нико не види,
моли се најудаљенијем пре неголи нај-
ближем,
река ће пронети твој одраз у води,
вода ће однети твој лик, без тебе,
ка мору, што све прима и топи,
слоновача, румен—цреп, зелен—вода,
црвен—трешња
са родних Фрушских брда,
све то постепено опада и тоне,
све то односи времена река,
Угледај, угледај ружу,

ружу светли из твоје крви, сине,
чак и кад све мене и рађања мину,
чак и кад жуте реке отеку,
зaborав, Арно, Адиће, По,
старе, зелене жалузине прозора из којих
пильи древност
памте одсјаје у реци времена:
Херкул победи Диомеда и Јудита Холо-
ферна,
пространа је река и још пространија
Piazza della Signoria,
Ђотов Сиромашак победи смрт,
вечни прогнаници победи свој родни град,
ал' ти се не надај, ни споменику, ни гробу,
дугачак још те чека пут,
под благом сенком
Madonna con Bambino e San Giovannino
od Bargiella,
нека те поучи Luca della Robia,
пурпурне и сиве боје Мазача,
Форенца.

Парис, 5 мај 1992.

Мрђан Бајић

СУМИРАЊЕ

Ото Хорват

КАДА САМ ЈОЈ

Tелефонирао
и скоро мирним и равнодушним
гласом
рекај јој сенти
не знам шта се десило
шта се дешава са мном
јурос сам се пробудио ћелав
non scherzo tisca ни на крај памети ми ни-
је
да претерујем
не знам да ли ми разумеш
опала ми је сва коса
рекла ми је нешто
што није било тешко истог тренутка забо-
равити
и када се недељу дана касније вратила из
парме
и угледала ме
почела је да плаче
а ја сам заиста почeo да се бојим
али данас када ми је коса потпуно израс-
ла
и када изгледам моћно као што сам рани-
је моћно изгледао
и када се читав тај догађај
из данашње перспективе чини
немогућим и невероватним
будим се ноћу обливен леденим знојем и
бескрајним страхом
и баујам у купатило пред огледалом
да одагнам ноћне море и лептире
да се уверим да је све у реду
да ми ништа не фали
да је све на свом старом месту
моја бујна коса
и моја четири ока
три носа.

СУМИРАЊЕ

Данас сам листао свој живот
за време паузе за ручак
и питах се
— беше то све сам кич —
изметју осталог
рецимо да ниси онда ти
да ли бих онда значи ја
након два или х месеци рекао
готово је
и уопште како би то данас изгледало
да смо онда имали изгледа
не знам више ништа не знам
нега
и овде пролазе дани али земаљски
и ја сам још увек... понекад
ни сам не знам где
ћелавим
губим зube
али зато на срећу добијам боре
и све мање имам жељу
да нађем било какав одговор
на било шта око мене
у мени

ВИКЕНД

Озрачи ме надо. Гледао сам
филмове данима. (Два дана.)
Затворен у стану
не излазећи ни по хлеб и млеко
не одговарајући на телефонске позиве.
Из мрака су се појављивале слике
и у мрак се враћале
као што се све у мрак враћа.

TIZIANO: БЕГ У ЕГИПАТ

Hепотребно је набрајати ко се то
и шта све налази поред пута
којим хита Породица.
(Марија са Сином седи на магарцу.
Јосиф са штапом у руци граби за њима.)
Породицу понекад води Младић (у овом
случају) или Старац:
метафора Анђела.
Али постоји цртежи и слике
на којима Анђела нема само наизглед:
његово је присуство у ваздуху.
Што се за овај свет ни то не би могло ре-
ћи.

СЕБИ

Hаји неки посао или буди рилке.
muss ich mein leben wirklich ändern?
настави са трипом. и поклоне узимај
без гриже савести као дете. и реци конач-
но:
ружна. да управо ти који ниси во-
лео
да путујеш да се дружиш са носталгијом.
видиш да
овде непрестано пада црни облаци клизе
преко готског траја и сунчане улице твог
града
срастaju у лабиринт и ти се све мање
сећаш како се која звала
шта је било лево шта десно
шта је горе
шта доле.

ЖЕЉА

Xладноћа и светлост
коначно су те разбудиле.
Колико си стајао тако
пред отвореним фрижидером
у полуторачкој кухињи?
Гледао си своје ногне прсте
ноге
омпитавелог пужа.
Чаша хладног млека.
Због тога си устао из згукаве постелье.
Малопређашњег попришта.
Спрати мучину због речи
које си јој рекао.
Због речи уопште.
То си жељео.
Али ти си на речи
осуден као на ваздух
на мучину
рак плућа.

УЖАСНО СПОРО

Лежах у постельи
из које си била устала. Под руком
сам још могао осетити топлоту
твог тела
на месту где си лежала. Сада
си гола чучала у полуутамном предсобљу
и телефонарила.
Окренуух главу
сит призора. И угледах у соби
танку зраку сунца залазећег
у којој се «лепо могло видети» како се
прашина ковитла светлуца
и како ми се тај вртлог сигурно приближа-
ва
али ужасно
ужасно споро.

ИЗВЕШТАЈ

Hоти тамом касне.
Светлост свуд. Све поре
забити осветљене.
Рада се јагње
курјак и цвет.
О цвету певаће курјак
о курјаку јагње
а нож о јагњету.

КАО КОД СÉZANNEA

Cада је јасно да и након »опет нас
двоје«
је«.
и овај пут све се дододило... рецимо то
тривијално: само од себе. (И пре два
дана.)

Поруку нисмо примили, Покују схватили
Поругу...
Договорено време се приближава.
Ускоро ћеш стићи. И ништа?
Не, толика дискретност није потребна.
Светлост ће бити као код Cézannea
тишина велика
телефон искључен.

УЗ ПОМОЋ REMBRANDTA

(Повратак блудног сина)

Iуставши
крене он код оца својега.
беше веома веома далеко од
дома милога

када га отац угледа.
(претпостављам да се то
право угледање десило њујом:
смрад свиња чији је пастир био
ширио се ужасно и надалеко.)

и видевши га
потрча му отац у сусрет
и сажали му се и загрли га
и целива га

на шта је син
почео задовољно да гроће
све до касне јесени
када су у излозима радњи
почели да се појављују огласи:
кољем по кућама.

СНЕГ СНЕГ

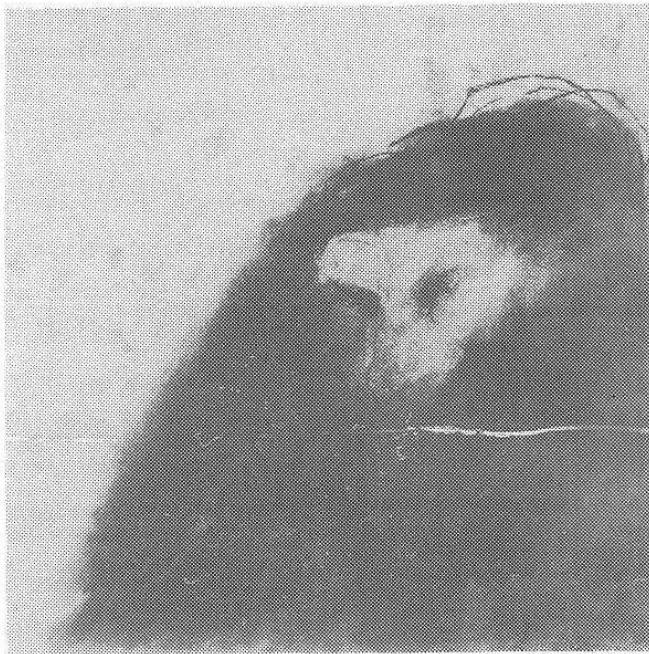
Hема сумње да је Андреј
Тарковски волео
Brueghela. Треба само погледати
филм ОГЛЕДАЛО

и успоредити сцене зиме из тога филма
са платном ЛОВЦИ У СНЕГУ да бисмо се
уверили у истинитост те и такве тврдње.
Него осмотримо мало боље споменуто

платно
и опишимо оно што сматрамо важним:
Црне птице на голим гранама изнад
залеђених
језераца на којима се деца и докони
сличујају.
Мир је идиличан и личан. Три прилике
у пратњи
паса силазе ка селу. Окренути су леђима.
Ти ЛОВЦИ. Дакле Лица им се не виде.
И боље је што је тако
што не знамо ко су.

ДАЛЕКИ ПРЕДЕЛИ

Живко Николић

Горан Кнежевић

Певај ми пред свитање
кроз фијук ветра
песму никад певану
певај успавај ме
и певај о полеглим травама
о води уснулој
о видрама и пчелама
том песмом у далеке пределе
под липу проџалу пренеси ме
и певај певај успавај ме

1994, Београд

ОЧИ

Све се у твоје очи претала.
И када се над воду нагнем,
на њој њих, уместо својих,
назирим.

14. 10. 1994, Београд

САМО МИ КИШНЕ КАПИ ДАРИВАШ

Сети се покаткад да ми се
осмехнеш,
кришом, преко рамена. Нека
исправа
осмех буде намењен ономе наспрам
тебе,
а потом неприметно на мене крајичак
пренеси.
Знам да се неће променити свет ако се ти
осмехујеш,
али не шкrtари сад, када ме рањава
и поглед на прашњаве прозоре.
Само ми кишне капи дарујеш,
имам те једино међу звездама.
У сновима који се непрестано понављају
твоје су стазе моја почела.

1994 — 1995, Београд/Копривница-
/Београд

ПОХВАЛА ЦРНОЈ РУЖИ

Због тебе ћу почети да верујем
закој је душа бесмртна
сунце у плаво да бојим
речне токове да кротим рукама
а када у неком врту
црну ружу спазим
знаћу да се у свакој латици
бар делић тебе скрио
и мени ће бивати тесно у грудима
у ма ком смеру ишао
твоја ће сенка на мојој траг да оставља
хочу ли такав икада спокојно заспрати
или ми остаје свима да те хвалим
а у себи патњу да сакупљам

18. 8. — 21. 10. 1994, Београд/Копривница

НЕБЕСКИ ДАР

Сивог се јутра сети
и пута прашњавог
трандафил је тада
болно мирисао
трандафил умивен кишом
и твојим влажним дахом
руке си ми травом прекрила
на око несташну дојку ослонила
као небески дар
кроз сивило се зрачак пробио
сунце на твојим веђама
сунце у твојим уснама
да ли ћеш икад више
бити од сунца саздана
можда ни постојали нисмо
пре тог осунчаног сивила

1993 — 1995, Београд

ПОРТРЕТ

Вода јеси, знам.
И крљушт сунчева.
Тај светли плам
у мојим очима.
И јеси ћутање.
И песма,
која још није почела.
Али је припремљена:
притјена чека
негде у грудима.
2—10. 10. 1994, Београд/Копривница

СЕВЕРЊАЧА

Твоје су очи сјале јасно као
Северњача
и биле ми водиље кроз губуре и
шевар
прошао сам вучје стазе и вилинска
игришта
видео сам рађање пламена
и како се пламен у стену сакрио
и видео да у свим честицама Твојих очију
има

+++

гледао сам како се на чађаву стену
слива тиркизна киша
гледао сам како се после кише
над стеном помаља звездано море
као што су твоје очи сјале
тако су ми се звезде осмехивале
сваки сам трептај волео
у мени је ризница њима доврхуњена

+++

црном сам се увек радовао
у црно се утапао
с црним слободно удисао зрак
али када је изнова бујну твој сјај
заувек сам се жеље за црним ослободио
пурпурни одбјесак имају твоје усне
и дланови ме твоји њима засипају
а какве су ти груди ако нису пурпурне

+++

врелим дахом ти си ми у кожу
шум таласа урезала
сад шумим непрестано
људи твојим сјајем обасјани губе
равнотежу

ја сам се од њих отуђио
ја сам се твом сјају потчинио

+++

дамари нека кажу где је жестоко
огњиште
оно што је од сна мени је намењено
напустићу речи прогнаћу видено и звук
али ти не смањуј одсаје обасјај ме
и води ка рубу који се у даљини назира

+++

када сам се пробудио схватио сам
да сам из даљине само твој сјај волео
да је дах твој од тог сјаја мотијни
и твога срца убрзани трептаји

+++

куда да одем а да те
до самог свитања немам пред очима
звездо наслејана

15. 9. — 24. 12. 1995, Београд

ЕРЕБ

Зоран Богнар

Mислио сам да могу давати савете раскошном карневалу обичних смртника на окићеном подијуму гробне тишине. Хидрогенска халуцинација ускрнула ми је тело Еребовом крвљу.

Постао сам елитан. Постао сам сами Еreb, син хаоса и муж ноћи.

Био сам Контролно Око које може да ухвати своју симетрију све док ме уздрхали поглед у блештаво огледало није спустио међу корење Доњег Света...

1987 — 1996.

ТИХИ ОБНОВИТЕЉ

Ди Богу

Cада све старе снове, као храм изгубљен у ноћи, препознајемо на твом лицу, на твом платну бескрајних могућности, пуном мира и спокоја. Знаш, одувек смо били разапети између вечне енигме и спознаје: Има људи који читав живот пазе да не прекораче границу ћавољег искушења, а има и оних који не могу да сачекају ни један једини дан... Када упознаш само једну половину човека увек се питаши каква је она друга половина? И сам си сведок да он већ вековима показује само своју светлу страну. Но, као и код Месеца, његова друга страна је црна. Зашто онда још нико није открио куда то мрак побегне када се светло упали. Тама је само негатив светlosti. Због тога, тихи обновитељ, молимо те, угаси ноћ, избриши таму, збрратими беду сјаја... Зар небо треба да се стиди роја својих звезда само зато што је на Земљи остало још свега неколико неугашених чикова... О, лунарни творче, ти волиш онако како се други свете,

онако како се само могу волети нестали градови и мртви лесници... Људи чија је ово земља налазе се тачно испод тебе. Не, то нису више тела, они су само вртови нових могућности. Зато те молимо, спери крв са ножева искушења, просветли патњу нагих и прогнаних, успавај успомене заборављених, помири вине и невине... Јубај и мркња су Јужни и Северни пол, дакле, сестре близнакиње истог поларитета. Оти, нови монаше, научи нас да искорачимо корак ван себе, поклони нам лепоту ништавила, преобрази нас у пастире Елизеја, врати нас на пут невиности, на пут који не води нигде... И учини да трећи миленијум поново постане први...

1996.

НОВИНЕ ОД ТЕЛА

Pод храпавим покривачем подсвети читao сам новине од тела и... ступци су воњали на устајали зној. Нашао сам неколико изузетно занимљивих чланака са ексцентричним насловима: ПАВАНА ПОНОСА ЈЕХОВИНИХ СВЕДОКА; УСВОЈЕНИ САВЕТИ ДУШЕВНИХ БОЛЕСНИКА; ИСУС ЈОШ УВЕК ВЕРУЈЕ YUDI...

Заспао сам, али ниједног тренутка нисам престао да читам. Кроз затворене капке слова су ми постала још видљивија, редови још читљивији, теме неупоредиво занимљивије.

Потпуно сам осећао поруке између редова.

Доживео сам нирвану новинских стубаца...

Крв ми је прокључала, а онда одједном зачу неподношљиво вриштање бојлерских цеви из катакомби умртвљених зидова... 1986 — 1995.

САМО ЈОШ ШУМЕ УМИРУ УСПРАВНО

O, златоусти, сломљени фетишу, шта то може будућност против прошлости?

Она је само њена гусеница што чека преображај у лептира ишчезнућа.

Њене су звезде чиоде на завеси ноћи које, попут ритуалних жртва, непрестано падају у гробнице безимених породица и гасе последњи пламен ломаче у

грудима Еребоса. Зар чин отимања сопствених слика од света, који нас поседује, не производи камену непомилност? Нисмо ли сви тек

изобличено дивљаштво у меандрима времена и простора, невидљиви ваздух Апокалипсе? Није ли животна пустоловина на тек лака храна снове или, пак, време

црних марама? Са грозницом спознаје обузима ме мркња према свим силама које ме поново освајају и потискују остатке бродолома наде у бледом и хладном праскозорју. Њихово мноштво таласа се као воштано платно које се најзад распада. О, нерођена кћери, сада знам да само још шуме умиру управно.

17. 10. 1995.

PRO FEMINA

Ерики Џонг

Xена која је родила жену којој је потребна само женска љубав можда није ни свесна да је родила Пиночеа својих страсти са премало суштине. Жена која је родила жену која ће писати књиге само за жене и то не тинтом, већ менструацијом и која ће на својим поетским вечерима викати феминистичке пароле попут: ЖИВЕО ЕУНУХ!, ЖИВЕО Musk by ALYSSA ASHLEY!, ИЗБАЦИМО СПИРАЛЕ и АБ из НАШИХ ЖИВОТА!, LONG LIVE WOMAN'S DAY!, неопростиво је деформисала ланац еволуције. Сам Господ јој се смеје због тога...

1990 — 1995.

(Зоран Богнар је до 1996. објављивао под именом Зоран Ђалић)